

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret

Asiatisk Plads 2 – 1448 København K

Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240

11. februar 2022

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-156/21 og C-157/21	<p>Ungarn mod Europa-Parlamentet og Rådet samt Polen mod Europa-Parlamentet og Rådet</p> <p><u>Emne:</u> Retsstatsmekanisem</p> <p><u>Påstande, C-156/21:</u> Sagsøgerens påstande — Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2020/2092 af 16. december 2020 om en generel ordning med konditionalitet til beskyttelse af Unionens budget (1) annulleres. — Subsidiært annulleres følgende bestemmelser i forordning 2020/2092: — Artikel 4, stk. 1. — Artikel 4, stk. 2, litra h — Artikel 5, stk. 2. — artikel 5, stk. 3, tredje punktum. — Artikel 5, stk. 3, sidste punktum. — Artikel 6, stk. 3 og 8. — Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne</p> <p><u>Påstande, C-157/21:</u> — Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2020/2092 af 16. december 2020 om en generel ordning med konditionalitet til beskyttelse af Unionens budget (1) annulleres i sin helhed. — Parlamentet og Rådet tilpligtes</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Forsvarsministeriet</p>	Dom	16.02.22
C-459/20	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid</p> <p><u>Emne:</u> Afløst opholdsret for tredjelandstatsborgere (forælder-barn-relationen)</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	MF	23.02.22

	<p>I. Skal artikel 20 TEUF fortolkes således, at den er til hinder for, at en tredjelandsstatsborger, der forsørger sit mindreårige barn, der er EU-borger, nægtes ret til ophold i den medlemsstat, hvor den mindreårige er statsborger, når den mindreårige EU-borger i relation til tredjelandsstatsborgeren befinder sig i et faktisk afhængighedsforhold, og den mindreårige EU-borger befinder sig uden for medlemsstatens eller EU's område og aldrig har befundet sig på EU's område, hvorved den mindreårige EU-borger faktisk nægtes adgang til EU's område?</p> <p>II.</p> <p>(a) Skal (mindreårige) EU-borgere have en interesse i at udøve de rettigheder, de har på grundlag af EU-borgerskabet, eller skal de godtgøre en sådan interesse?</p> <p>(b) Kan det i denne forbindelse spille en rolle, at mindreårige EU-borgere som regel ikke selvstændigt kan gøre rettigheder gældende og ikke selv kan bestemme deres opholdssted, men i så henseende er afhængige af deres forældre, og at dette kan medføre, at der på vegne af en mindreårig EU-borger gøres krav på, at denne udøver sine rettigheder som EU-borger, mens dette måske er i strid med andre hensyn som omhandlet i blandt andet Chavez-Vilchez-dommen?</p> <p>(c) Er disse rettigheder ubetingede i den forstand, at de ikke må mødes med hindringer, eller at den medlemsstat, i hvilken den (mindreårige) har statsborgerskab, selv er omfattet af en positiv forpligtelse til at muliggøre udøvelse af disse rettigheder?</p> <p>III.</p> <p>(a) Skal der ved bedømmelsen af, om der er tale om et afhængighedsforhold som omhandlet i punkt I, lægges afgørende vægt på det spørgsmål, om forælderen, tredjelandsstatsborgeren, før sin ansøgning om opholdsret eller før afgørelsen om afslag på opholdsret blev truffet eller før det tidspunkt, hvor en national retsinstans skal træffe afgørelse i en på grund af dette afslag indledt juridisk procedure, varetog den daglige omsorg for den mindreårige EU-borger, eller om der findes andre, som tidligere har påtaget sig denne omsorg og/eller kan fortsætte hermed?</p> <p>(b) Kan det herved kræves, at den mindreårige EU-borger, for at denne faktisk kan udøve sine rettigheder som EU-borger, flytter til EU's område til sin anden forælder, der er EU-borger, men som muligvis ikke længere har forældremyndigheden over den mindreårige?</p> <p>(c) Har det i bekræftende fald nogen betydning, om denne forælder ikke har forældremyndigheden og/eller ikke båret den retlige, økonomiske og følelsesmæssige forsørgelse og ikke er beredt til at påtage sin denne forsørgelse af den mindreårige?</p> <p>(d) Såfremt det fastslås, at forælderen, tredjelandsstatsborgeren, alene har forældremyndigheden over den mindreårige EU-borger, betyder dette da, at spørgsmålet om den retlige, økonomiske og/eller følelsesmæssige forsørgelse, skal tillægges mindre vægt?</p>	<p>Til orientering: Social- og Ældreministeriet</p>		
C-451/20	<p>Airhelp <u>Emne:</u> Kompensation ifm. rejser, der starter og slutter uden for EU</p> <p><u>Spørgsmål:</u> [1] Skal artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 fortolkes således, at forordningen også finder anvendelse på en flyforbindelse, som er reserveret samlet og består af to delflyvninger, som skal gennemføres af det samme EF-luftfartsselskab, når både afgangsstedet for den første delflyvning og ankomststedet for den anden delflyvning ligger i et tredjeland, og kun ankomststedet for den første delflyvning og afgangsstedet for den anden delflyvning ligger på en medlemsstats område?</p> <p>[2] Skal artikel 5, stk. 1, litra c), nr. iii), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 fortolkes således, at passageren også har ret til kompensation i henhold til forordningens artikel 7, stk. 1, når han med den alternative transportmulighed, som han blev tilbudt, ganske vist ville være ankommet til det endelige bestemmelsessted mindre end to timer efter det planlagte ankomsttidspunkt for den annullerede flyvning, men faktisk ikke ankommer inden for denne tidsramme?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Transportministeriet Trafik- og Byggestyrelsen Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen</p>	Dom	24.02.22

C-99/21 P	<p>Danske Slagtermestre mod Kommissionen (appel af T-486/18)</p> <p><u>Emne:</u> Spørgsmål søgsmålskompetence samt evt. om statsstøtte eller ej ved ændring af de danske betalingsregler for spildevandsforsyningselskaber.</p> <p><u>Påstande:</u> — Europa-Kommissionens afgørelse af 19. april 2018 i statsstøttesag SA.37433(2017/FC) notificeret under dokument nr. C(2018) 2259 annulleres, — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet Erhvervsministeriet Energistyrelsen</p> <p>Til Orientering: Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri</p>	GA	24.02.22
C-624/20	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid</p> <p><u>Emne:</u> Fortolkningen af TEUF artikel 20 og nærmere bestemt karakteren af den opholdsret, som en tredjelandstatsborger på baggrund af denne bestemmelse i helt særlige situationer kan aflede af en unionsborger i dennes egen medlemsstat (Zambrano-doktrinen)</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1. Har medlemsstaterne kompetence til at bestemme, om opholdsretten på grundlag af artikel 20 TEUF i sig selv er af midlertidig eller ikke-midlertidig karakter, eller skal dette afgøres efter EU-retten? 2. Såfremt en EU-retlig fortolkning skal finde anvendelse, er der [da] ved anvendelsen af direktiv 2003/109/EF forskel på de forskellige opholdsrettigheder på grundlag af afhængighedsforhold, der tilkommer tredjelandstatsborgere på grundlag af EU-retten, herunder den opholdsret på grund af et afhængighedsforhold, der tilkendes et familiemedlem til en unionsborger på grundlag af [direktiv 2004/38/EF], og opholdsretten på grundlag af artikel 20 TEUF? 3. Er opholdsretten på grundlag af artikel 20 TEUF, som efter sin art er afhængig af, at der består et afhængighedsforhold mellem tredjelandstatsborgeren og unionsborgeren og således af begrænset varighed, af midlertidig karakter? 4. Såfremt opholdsretten på grundlag af artikel 20 TEUF er midlertidig, skal direktivets artikel 3, stk. 2, litra e), [da] fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national ordning, hvorefter kun indehavere af nationale opholdstilladelser er udelukket fra at erhverve status som fastboende udlænding som omhandlet i direktivet?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	GA	03.03.22

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Sags-type	Proces-skridt	Dato
C-160/20	<p>Stichting Rookpreventie Jeugd e.a.</p> <p><u>Spørgsmål</u> Er den i direktivets artikel 4, stk. 1, beskrevne målemetode, der beror på ISO-standarder, der ikke er frit tilgængelige, i overensstemmelse med artikel 297, stk. 1, TEUF (og forordning (EU) nr. 216/2012) og det til grund herfor liggende gennemsigtsprincip? Spørgsmål 2: Skal ISO-standarderne 4387, 10315, 8454 og 8243, som der henvises til i direktivets artikel 4, stk. 1, fortolkes og anvendes således, at ved fortolkningen og anvendelsen af direktivets artikel 4, stk. 1, skal emissionsindholdet af tjære, nikotin og kulilte ikke kun måles (og kontrolleres) efter den foreskrevne metode, men emissionsindholdet kan eller skal også på anden vis og med anden intensitet måles (og kontrolleres)? Spørgsmål 3a: Er direktivets artikel 4, stk. 1, i strid med direktivets udgangspunkter og dets artikel 4, stk. 2, og med artikel 5, stk. 3, i WHO's rammekonvention om tobakskontrol, fordi tobaksindustrien har medvirket ved fastsættelsen af de ISO-standarder, der nævnes i direktivets artikel 4, stk. 1? Spørgsmål 3b: Er direktivets artikel 4, stk. 1, i strid med direktivets udgangspunkter, med artikel 114, stk. 3, TEUF, med rækkevidden af WHO's rammekonvention om tobakskontrol og med chartrets artikel 24 og 35 i, fordi der ved den heri foreskrevne målemetode ikke måles emissionsindholdet for filtercigaretter ved den tilsigtede brug, da der med denne metode ikke tages hensyn til virkningen af ventilationshuller i filtret, som ved den tilsigtede brug stort set lukkes af rygerens læber og fingre? Spørgsmål 4a: Hvilken alternativ målemetode (og kontrolmetode) kan eller skal anvendes, såfremt Domstolen: - besvarer spørgsmål 1 benægtende? - besvarer spørgsmål 2 bekræftende? - besvarer spørgsmål 3a og/eller spørgsmål 3b bekræftende? Spørgsmål 4b: Såfremt Domstolen ikke kan afgive en besvarelse af spørgsmål 4a: Hvis der midlertidigt ikke findes nogen målemetode, foreligger der da en situation som omhandlet i direktivets artikel 24, stk. 3?</p>	Sundhedsministeriet	O-sag	Dom	22.02.22
C-300/20	<p>Bund Naturschutz in Bayern</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1) Skal artikel 3, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/42/EF af 27. juni 2001 om vurdering af bestemte planer og programmers indvirkning på miljøet (EFT 2001, L 197, s. 30) fortolkes således, at der allerede fastsættes en ramme for fremtidige anlægstilladelser til de projekter, der er opført i bilag I og II til direktiv 2011/92/EU (VVM-direktivet), såfremt en bekendtgørelse om beskyttelse af natur og landskab fastsætter generelle forbud med fritagelsesmulighed og krav om godkendelse, som ikke har nogen specifik forbindelse med projekter, der er nævnt i bilagene til VVM-direktivet? 2) Skal artikel 3, stk. 2, litra a), i direktiv 2001/42/EF fortolkes således, at planer og programmer er udarbejdet inden for landbrug, skovbrug, arealanvendelse osv., såfremt de har til formål at fastsætte en referenceramme for netop en eller flere af disse sektorer? Eller er det tilstrækkeligt, at der med henblik på beskyttelse af natur og landskab fastsættes generelle forbud og krav om godkendelse, som skal vurderes ved godkendelsesprocedurer for forskellige aktiviteter og anvendelser og indirekte (»refleksagtigt») kan påvirke en eller flere af disse sektorer? 3) Skal artikel 3, stk. 4, i direktiv 2001/42/EF fortolkes således, at der fastsættes en ramme for fremtidige anlægstilladelser til projekter, såfremt en bekendtgørelse, som er vedtaget med henblik på beskyttelse af natur og landskab, fastsætter generelle forbud og krav om godkendelse for flere forskellige abstrakt beskrevne</p>	Miljøministeriet Transportministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Energistyrelsen	O-sag	Dom	22.02.22

	aktiviteter og foranstaltninger i det beskyttede område, men der på tidspunktet for dens vedtagelse hverken forventes eller påtænkes konkrete projekter og der dermed ikke er nogen specifik forbindelse med konkrete projekter?				
C-483/20	<p>Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides Spørgsmål: Er EU-retten, hovedsageligt artikel 18 og 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 2, 20, 23 og 31 i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse, og artikel 25, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, til hinder for, at en medlemsstat i henhold til bemyndigelsen i artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32/EU afviser en ansøgning om international beskyttelse på grund af beskyttelse, som en anden medlemsstat allerede har tildelt, hvis den pågældende er far til et mindreårigt uledsaget barn, som har opnået beskyttelse i den første medlemsstat, den pågældende er den eneste forælder i kernefamilien, som er til stede ved barnets side, den pågældende bor sammen med barnet, og den nævnte medlemsstat har anerkendt, at den pågældende har forældremyndigheden over barnet? Kræver principperne om familiens enhed og barnets tarv derimod ikke, at denne forælder skal beskyttes af den stat, hvor barnet har opnået beskyttelse?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	Dom	22.02.22
C-14/21 og C-15/21	<p>Sea Watch m.fl. Spørgsmål: A) Omfatter anvendelsesområdet for direktiv 2009/16/EF – og kan havnestatskontrollen [Port State Control, PSC] derfor også foretages med – et skib, der af flagstatens klassificeringsorganisation er klassificeret som fragtskib, men som reelt udelukkende og systematisk udfører en ikke-erhvervs­mæssig aktivitet såsom den såkaldte SAR-aktivitet [search and rescue, eftersøgning og redning] (sådan som den udføres af SW [NGO'en Sea Watch] og SW4 [skibet Sea Watch 4] ifølge den berørte organisations vedtægter)? Såfremt [...] Domstolen måtte fastslå, at [...] anvendelsesområdet for direktiv 2009/16/EF også omfatter skibe], der reelt ikke udfører erhvervs­mæssig aktivitet], er direktivet, som fortolket ovenfor, da til hinder for en national bestemmelse som artikel 3 i [lovdekret] nr. 53/2011, der har gennemført artikel 3 i direktiv 2009/16/EF, og som udtrykkeligt i stk. 1 [i det nævnte lovdekrets artikel 3], afgrænser anvendelsesområdet for havnestatskontrollen til kun at omfatte skibe, der anvendes til erhvervs­mæssige formål, således at ikke alene fritidsfartøjer, men også fragtskibe, der ikke reelt udfører erhvervs­mæssige aktiviteter – og derfor ikke benyttes erhvervs­mæssigt – er udelukket herfra? Er der endelig rimelig grund til at antage, at også fragtskibe, der systematisk udfører såkaldte SAR-aktiviteter for mennesker i havsnød, henhører under direktivets anvendelses­område, for så vidt som det også omfatter passagerskibe som følge af ændringerne i 2017, med den konsekvens, at transport af personer, der er bjerget på havet, fordi de er i livsfare, sidestilles med transport af passagerer? B) Kan den omstændighed, at skibet har transporteret et antal personer, der markant overstiger den i udrustningssikkerhedscertifikatet oplyste kapacitet, selv om dette var en følge af såkaldte SAR-aktiviteter, eller at skibet har et udrustningssikkerhedscertifikat, der gælder for et markant mindre antal personer end det reelt transporterede, med rette kvalificeres som en af de topprioriteringsfaktorer i bilag I, del II, punkt 2A, eller en af de uventede faktorer i bilag I, del II, punkt 2B, i direktiv 2009/16/EF, hvortil direktivets artikel 11 henviser? C) Kan og/eller skal beføjelsen til mere detaljeret havnestatskontrol som omhandlet i artikel 13 i direktiv 2009/16/EF med skibe, der fører en medlemsstats flag, også inkludere beføjelsen til at kontrollere, hvilken aktivitet skibet reelt udfører, uafhængigt af den aktivitet, for hvilken flagstaten og den respektive klassificeringsorganisation har udstedt klassecertifikatet og de tilknyttede sikkerhedscertifikater til skibet, og i konsekvens heraf også beføjelsen til at kontrollere, at det ovennævnte skib har de</p>	Miljøministeriet Sofartsstyrelsen	O-sag	GA	22.02.22

	<p>fornødne certifikater og generelt opfylder betingelserne og/eller kravene i de internationale standarder for sikkerhed, forureningsforebyggelse og leve- og arbejdsvilkår om bord, og kan den nævnte beføjelse, såfremt spørgsmålet besvares bekræftende, også udøves over for et skib, der reelt og systematisk udfører såkaldte SAR-aktiviteter? M.fl.</p>				
<p>C-562/21 PPU og C-563/21 PPU</p>	<p>Openbaar Ministerie m.fl. Spørgsmål: 1) Convient-il d'appliquer le critère établi dans l'arrêt du 25 juillet 2018, Minister for Justice and Equality (Défaillances du système judiciaire) (C 216/18 PPU, EU:C:2018:586) et confirmé par l'arrêt du 17 décembre 2020, Openbaar Ministerie (Indépendance de l'autorité judiciaire d'émission) (C 354/20 PPU et C 412/20 PPU, EU:C:2020:1033) lorsqu'il existe un risque réel que la personne concernée soit jugée par un tribunal qui n'a pas été établi préalablement par la loi ? 2) Convient-il d'appliquer le critère établi dans l'arrêt du 25 juillet 2018, Minister for Justice and Equality (Défaillances du système judiciaire) (C 216/18 PPU, EU:C:2018:586) et confirmé par l'arrêt du 17 décembre 2020, Openbaar Ministerie (Indépendance de l'autorité judiciaire d'émission) (C 354/20 PPU et C 412/20 PPU, EU:C:2020:1033) lorsqu'une personne réclamée cherchant à contester sa remise ne peut pas remplir ce critère au motif qu'il n'est pas possible de déterminer, à ce moment-là, la composition des juridictions devant lesquelles elle sera jugée, en raison des modalités d'attribution aléatoire des affaires ? 3) L'absence de recours effectif pour contester la validité de la nomination des juges en Pologne, dans des circonstances où il semble que la personne réclamée ne peut pas établir, à ce moment-là, que les juridictions devant lesquelles elle sera jugée seront composées de juges non valablement nommés est-elle constitutive d'une violation du contenu essentiel du droit à un procès équitable qui implique l'obligation pour l'État membre d'exécution de refuser la remise de la personne réclamée ?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet</p>	O-sag	Dom	22.02.22
T-636/19	<p>Chemours Nederlands mod ECHA Påstande: —Sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold. —Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som 2,3,3,3-tetrafluoro-2-(heptafluoropropoxy)propionsyre, dets salte og dets acylhalogenider (indbefattet en hvilken som helst af disse stoffers individuelle isomerer og kombinationer heraf) derved opføres på kandidatlisten over særligt problematiske stoffer som et stof, der er tilsvarende problematisk for menneskers sundhed, og/eller for så vidt som 2,3,3,3-tetrafluoro-2-(heptafluoropropoxy)propionsyre, dets salte og dets acylhalogenider (indbefattet en hvilken som helst af disse stoffers individuelle isomerer og kombinationer heraf) derved opføres på kandidatlisten som et stof, der er tilsvarende problematisk for miljøet. —Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) tilpligtes at betale sagsomkostningerne. —Der træffes sådanne andre eller yderligere foranstaltninger, som måtte være retligt påkrævet.</p>	<p>Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri</p>	O-sag	Dom	23.02.22
C-175/20	<p>Valsts ierņēmumu dienests Spørgsmål: 1) Skal de i den generelle forordning om databeskyttelse fastsatte krav fortolkes således, at en af skatteforvaltningen fremsat anmodning om oplysninger som den, der er genstand for den foreliggende sag, hvori der anmodes om videregivelse af data, som indeholder en betydelig mængde personoplysninger, skal opfylde de fastsatte krav i den generelle forordning om databeskyttelse (navnlige i dens artikel 5, stk. 1)? 2) Skal de i den generelle forordning om databeskyttelse fastsatte krav fortolkes således, at skatteforvaltningen kan afvige fra bestemmelserne i den pågældende forordnings artikel 5, stk. 1, også selv om den gældende lovgivning i Republikken Letland ikke indrømmer den pågældende forvaltning en sådan beføjelse? 3) Kan det i forbindelse med fortolkningen af de i den generelle forordning om databeskyttelse fastsatte krav fastslås, at der foreligger et legitimt formål, som kan begrunde den pligt, der pålægges ved en anmodning om oplysninger som den, der er genstand for den foreliggende sag, til at videregive alle de ønskede</p>	<p>Justitsministeriet Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Erhvervsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet</p>	O-sag	Dom	24.02.22

	<p>oplysninger i et ikke nærmere fastsat omfang og tidsrum, og uden at der fastsættes nogen udløbsdato for udførelsen af den pågældende anmodning om oplysninger?</p> <p>4) Kan det i forbindelse med fortolkningen af de i den generelle forordning om databeskyttelse fastsatte krav fastslås, at der foreligger et legitimt formål, som kan begrunde den pligt, der pålægges ved en anmodning om oplysninger som den, der er genstand for den foreliggende sag, til at videregive alle de ønskede oplysninger, selv når formålet med videregivelsen af oplysningerne ikke er angivet (eller ikke er angivet i sin helhed) i anmodningen om oplysninger?</p> <p>5) Kan det i forbindelse med fortolkningen af de i den generelle forordning om databeskyttelse fastsatte krav fastslås, at der foreligger et legitimt formål, som kan begrunde den pligt, der pålægges ved en anmodning om oplysninger som den, der er genstand for den foreliggende sag, til at videregive alle de ønskede oplysninger, selv når det i praksis er rettet mod samtlige registrerede, som har indrykket annoncer i afsnittet »Personbiler« på en portal?</p> <p>6) Hvilke kriterier skal der anvendes ved kontrollen af, om i sin egenskab af dataansvarlig behørigt sikrer, at databehandlingen (herunder indsamlingen af oplysninger) er i overensstemmelse med de i den generelle forordning om databeskyttelse fastsatte krav?</p> <p>7) Hvilke kriterier skal der anvendes ved kontrollen af, om en anmodning om oplysninger som den, der er genstand for den foreliggende sag, er behørigt begrundet og har lejlighedsvis karakter?</p> <p>8) Hvilke kriterier skal der anvendes ved kontrollen af, om behandlingen af personoplysninger finder sted i det nødvendige omfang og i overensstemmelse med de i den generelle forordning om databeskyttelse fastsatte krav?</p> <p>9) Hvilke kriterier skal der anvendes ved kontrollen af, om skatteforvaltningen i sin egenskab af dataansvarlig sikrer, at databehandlingen er i overensstemmelse med de fastsatte krav i artikel 5, stk. 1, i den generelle forordning om databeskyttelse (ansvarlighed)?</p>				
C-226/20 P	<p>Eurofer mod Kommissionen (appel) <u>Påstande:</u> — Den appellerede dom ophæves. — Artikel 2 i den omtvistede forordning annulleres. — Subsidiært hjemvises sagen til Retten. — Kommissionen og intervenienten i sagen for Retten tilpligtes at betale sagsomkostningerne i appelsagen og i sagen for Retten.</p>	Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	24.02.22
C-257/20	<p>„Viva Telecom Bulgaria“ <u>Spørgsmål:</u> 1 Er proportionalitetsprincippet i henhold til artikel 5, stk. 4, og artikel 12, litra b), i Traktaten om Den Europæiske Union og retten til effektive retsmidler i henhold til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til hinder for en national bestemmelse såsom bestemmelsen i artikel 16, stk. 2, nr. 3, i Zakon za korporativnoto podohodno oblagane (lov om selskabsskat)? 2 Udgør rentebetalinger som omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra d), i direktiv 2003/49/EF udlodning af overskud, som er omfattet af artikel 5 i direktiv 2011/96/EF? 3 Finder bestemmelsen i artikel 1, stk. 1, litra b), stk. 3, og artikel 5 i direktiv 2011/96/EF anvendelse på betalinger fra et rentefrit lån, som er omfattet af artikel 4, stk. 1, litra d), i direktiv 2003/49, og som forfalder 60 år efter indgåelsen af aftalen? 4 Er artikel 49 og artikel 63, stk. 1 og 2, i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde, artikel 1, stk. 1, litra b), stk. 3, og artikel 5 i direktiv 2011/96/EF og artikel 4, stk. 1, litra d), i direktiv 2003/49/EF til hinder for en national bestemmelse såsom bestemmelsen i selskabsskattelovens artikel 195, stk. 1, artikel 200, stk. 2, og selskabsskattelovens (ophævet) artikel 200a, stk. 1, og stk. 5, nr. 4, i de respektive affattelser, der var i kraft fra den 1. januar 2011 til den 1. januar 2015, og selskabsskattelovens artikel 195, stk. 1, stk. 6, nr. 3, og stk. 11, nr. 4, i affattelsen efter den 1. januar 2015 og en beskatningspraksis, hvorefter ikke betalte renter af et rentefrit lån, som er ydet til et i inddlandet etableret datterselskab af moderselskabet, som har hjemsted i en anden medlemsstat, og som forfalder 60 år efter den 22. november 2013, er underlagt kildeskat? 5 Er artikel 3, stk. 1, litra h)-j), artikel 5, stk. 1, litra a) og b), artikel 7, stk. 1, og artikel 8 i Rådets Direktiv 2008/7/EF af 12. februar</p>	Skatteministeriet	O-sag	Dom	24.02.22

	<p>2008 om kapitaltilførselsafgifter til hinder for en national bestemmelse såsom bestemmelsen i selskabsskattelovens artikel 16, stk. 1 og stk. 2, nr. 3, og artikel 195, stk. 1, om beskatning ved kilden af fiktive renteindtægter på grundlag af et rentefrit lån, som ydes til et i indlandet etableret selskab af et selskab i en anden medlemsstat, som er eneindehaver af låntagerens kapital?</p> <p>6 Udgør gennemførelsen af direktiv 2003/49/EF i 2011 før udløbet af overgangsfristen, som var fastsat i bilag VI, afsnittet »[6.] Fiskale bestemmelser«, nr. 3, i akten og protokollen om vilkårene og de nærmere bestemmelser for optagelse af Republikken Bulgarien i Den Europæiske Union, i selskabsskattelovens artikel 200, stk. 2, og artikel 200a, stk. 1, og stk. 5, nr. 4, med en fastsat beskatningssats på 10% i stedet for den maksimale sats på 5%, som er foreskrevet i akten og protokollen, ikke en tilsidesættelse af principperne om retssikkerhed og beskyttelse af den berettigede forventning?</p>				
C-262/20	<p>Glavna direksia „Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto“ kam Ministerstvo na vatreshnite raboti</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Kræver den effektive beskyttelse i henhold til artikel 12, litra a), i direktiv 2003/88/EF, at den normale varighed af politibetjentens og brandmænds natarbejde er kortere end den fastsatte normale varighed af dagtjenesten?</p> <p>2) Kræver det lighedsprincip, der er knæsat i artikel 20 og artikel 31 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at den normale varighed af natarbejde på syv timer, der i den nationale lovgivning er fastsat for arbejdstagere i den private sektor, ligeledes skal gælde for ansatte i den offentlige sektor, herunder politibetjente og brandmænd?</p> <p>3) Kan det mål om at begrænse varigheden af natarbejde, der er fastsat i ottende betragtning til direktiv 2003/88/EF, kun nås effektivt, såfremt den normale varighed af natarbejde, herunder for ansatte i den offentlige sektor, udtrykkeligt er fastsat i den nationale lovgivning?</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	24.02.22
C-290/20	<p>Latvijas Gāze</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Skal artikel 23 og artikel 32, stk. 1, i direktiv 2009/73/EF fortolkes således, at medlemsstaterne skal vedtage en lovgivning, hvorefter enhver endelig kunde dels kan vælge, hvilken type system – transmissions- eller distributionssystemet – den pågældende tilslutter sig, og systemoperatøren dels er forpligtet til at tillade den pågældende at tilslutte sig det pågældende system?</p> <p>2) Skal artikel 23 i direktiv 2009/73/EF fortolkes således, at medlemsstaterne er forpligtede til at vedtage en lovgivning, hvorefter kun en endelig erhvervskunde (dvs. kun en industriel kunde) tillades at tilslutte sig transmissionssystemet for naturgas?</p> <p>3) Skal artikel 23 i direktiv 2009/73/EF, navnlig begrebet »nye [...] industrielle kunder«, fortolkes således, at denne artikel fastsætter en forpligtelse for medlemsstaterne til at vedtage en lovgivning, hvorefter kun en endelig erhvervskunde (dvs. kun en industriel kunde), som ikke tidligere har været tilsluttet distributionssystemet, tillades at tilslutte sig transmissionssystemet for naturgas?</p> <p>4) Skal artikel 2, nr. 3), og artikel 23 i direktiv 2009/73 fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter transport af naturgas omfatter direkte transport af naturgas til den endelige kundes naturgasforsyningssystem?</p>	Energistyrelsen	O-sag	Dom	24.02.22
C-332/20	<p>Roma Multiservizi et Rekeep</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Er det foreneligt med [EU]-retten og den korrekte fortolkning af 14. og 32. betragtning til samt artikel 12 og 18 i direktiv 2014/24/EU og artikel 30 i direktiv 2014/23/EU, herunder med henvisning til artikel 107 TEUF, at der i forbindelse med fastlæggelse af, at den private partners kapitalandel i et halvoffentligt selskab, som skal stiftes, overholder den minimumsgrænse på 30%, som den nationale lovgiver anser for at være hensigtsmæssig ved gennemførelse af de [EU]-retlige principper, der er fastsat i Domstolens praksis, udelukkende skal tages hensyn til denne partners formelle/dokumenterede kapitalstruktur, eller kan – eller snarere skal – den ordregivende myndighed tage hensyn til sin indirekte deltagelse i den tilbudsgivende private partner?</p> <p>2) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, er det da kohærent og foreneligt med de [EU]-retlige principper, navnlig konkurrenceprincippet, proportionalitetsprincippet og</p>	Transportministeriet	O-sag	GA	24.02.22

	hensigtsmæssighedsprincippet, at den ordregivende myndighed fra udbudsproceduren kan udelukke en tilbudsgivende privat partner, hvis reelle kapitalandel i det halvoffentlige selskab, som skal stiftes, som følge af den konstaterede direkte eller indirekte offentlige deltagelse de facto er under 30%?				
C-389/20	<p>Tesorería General de la Seguridad Social</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 79/7/EØF af 19. december 1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring, som forbyder enhver direkte eller indirekte forskelsbehandling på grundlag af køn i forbindelse med pligten til at bidrage til de sociale sikringsordninger, og artikel 5, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv, som fastsætter et lignende forbud mod direkte eller indirekte forskelsbehandling på grundlag af køn med hensyn til anvendelsesområdet for de sociale sikringsordninger og vilkårene for adgangen hertil samt for så vidt angår bidragspligten og beregningen af bidrag, fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse som artikel 251, litra d), i lov om social sikring? »d) beskyttelsesforanstaltningen under særordningen for hushjælp omfatter ikke foranstaltninger i forbindelse med arbejdsløshed.« Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, udgør den nævnte bestemmelse da et eksempel på forskelsbehandling, der er forbudt i henhold til artikel 9, stk. 1, litra e) og/eller k), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006, for så vidt som den omtvistede bestemmelse i artikel 251, litra d), i lov om social sikring i næsten udelukkende berører kvinder?</p>	Social- og Ældreministeriet Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	24.02.22
C-452/20	<p>Agenzia delle dogane e dei monopoli et Ministero dell'Economia e delle Finanze</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Udgør artikel 25, stk. 2, i kongeligt dekret nr. 2316 af 24. december 1934, som erstattet af artikel 24, stk. 3, i lovdekret nr. 6/2016 (gennemførelse af direktiv 2014/40/EU om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fremstilling, præsentation og salg af tobak og relaterede produkter og om ophævelse af direktiv 2001/37/EF) – for så vidt angår den del, hvor det bestemmes, at »[e]nhver, der sælger eller udleverer tobaksvarer eller elektroniske cigaretter eller genopfyldningsbeholdere til elektroniske cigaretter, som indeholder nikotin, eller nye kategorier af tobaksvarer, til personer under 18 år, pålægges en administrativ finansiell sanktion på 500,00 til 3 000,00 EUR og 15 dages suspension af bevillingen til udøvelse af aktiviteten« – en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og forsigtighedsprincippet i EU-retten, sådan som de fremgår af artikel 5 TEU og artikel 23, stk. 3, i samt 21. og 60. betragtning til direktiv 2014/40, idet den omhandlede bestemmelse giver forrang for forsigtighedsprincippet uden at afveje det mod proportionalitetsprincippet, hvorfor de økonomiske aktørers interesser forringes uforholdsmæssigt til gavn for beskyttelsen af retten til sundhed, således at der ikke sikres den rimelige balance mellem de forskellige grundlæggende rettigheder, så meget desto mere når sanktionen ved en tilsidesættelse af 8. betragtning til direktivet ikke effektivt forfølger formålet om at nedbringe rygeprævalensen blandt unge?</p>	Sundhedsministeriet Justitsministeriet	O-sag	Dom	24.02.22
C-536/20	<p>Tiketa</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1. Skal begrebet erhvervsdrivende som defineret i artikel 2, stk. 2, i direktiv 2011/83 fortolkes således, at en person, der handler som formidler i forbindelse med en forbrugers køb af en billet, skal anses for en erhvervsdrivende, der er omfattet af de forpligtelser, der er fastsat i direktiv 2011/83, og dermed for part i en købs- eller tjenesteydelsesaftale, mod hvem forbrugeren kan rejse krav eller iværksætte søgsmål? 1.1. Er det relevant for fortolkningen af begrebet erhvervsdrivende som defineret i artikel 2, stk. 2, i direktiv 2011/83, om den person, der handler som formidler i forbindelse med en forbrugers køb af en billet, på en klar og forståelig måde, inden forbrugeren bindes af en aftale om fjernsalg, har givet denne forbruger alle oplysninger om den primære erhvervsdrivende som fastsat i artikel 6, stk. 1, litra c) og d), i direktiv 2011/83?</p>	Justitsministeriet	O-sag	Dom	24.02.22

	<p>1.2. Skal formidlingsforholdet anses for at være oplyst i en situation, hvor den person, der er involveret i købet af billetten, inden forbrugeren bindes af en aftale om fjernsalg, oplyser navnet på den primære erhvervsdrivende og dennes retlige form samt oplyser, at den primære erhvervsdrivende påtager sig det fulde ansvar for begivenheden, kvaliteten og indholdet heraf og for de oplysninger, der gives herom, samt angiver, at den pågældende alene handler som billetudsteder og er en synlig agent?</p> <p>1.3. Skal begrebet erhvervsdrivende som defineret i artikel 2, stk. 2, i direktiv 2011/83 fortolkes således, at både sælgeren af billetterne og arrangøren henset til, at parternes retsforhold omfatter en dobbelt tjenesteydelse (billetudstedelse og organisering af begivenheder), skal anses for at være erhvervsdrivende, dvs. parter i forbrugeraftalen?</p> <p>2. Skal kravet om at give oplysninger og stille disse oplysninger til rådighed for forbrugeren på en klar og forståelig måde som omhandlet i artikel 8, stk. 1, i direktiv 2011/83, fortolkes og anvendes således, at forpligtelsen til at give forbrugeren oplysninger anses for at være behørigt opfyldt, når sådanne oplysninger fremgår af formidlerens vilkår for levering af tjenesteydelser, som er gjort tilgængelige for forbrugeren på webstedet tiketa.lt, inden forbrugeren foretager betaling, idet denne via en såkaldt »click-wrap«-aftale, dvs. ved aktivt at afkrydse en konkret rubrik i online-systemet og klikke på et konkret link, bekræfter at være bekendt med formidlerens vilkår for levering af tjenesteydelser og påtager sig at overholde disse som en del af betingelserne for den aftale, der skal indgås?</p> <p>2.1. Er det relevant for fortolkningen og anvendelsen af dette krav, at sådanne oplysninger ikke er givet på et varigt medium, og at der ikke efterfølgende gives en bekræftelse på aftalen, som indeholder alle de oplysninger, der skal gives i henhold til artikel 6, stk. 1, i direktiv 2011/83, på et varigt medium som krævet i medfør af artikel 8, stk. 7, i direktiv 2011/83?</p> <p>2.2. Udgør disse oplysninger i formidlerens vilkår for levering af tjenesteydelser en integreret del af aftalen om fjernsalg i henhold til artikel 6, stk. 5, i direktiv 2011/83, uanset om disse oplysninger ikke er givet på et varigt medium, og/eller aftalen ikke efterfølgende er blevet bekræftet på et varigt medium?</p>				
C-625/20	<p>INSS Spørgsmål: 1. – »Er den spanske regel om ydelsernes forenelighed, som er fastsat i artikel 163, stk. 1, i den almindelige lov om social sikring, således som den er fortolket i, retspraksis, der forhindrer kombinationen af to ydelser for fuldstændig og varig uarbejdsdygtighed, der er tilkendt i den samme ordning, mens den tillader foreneligheden af ydelser, der er tilkendt i forskellige ordninger, men som i alle tilfælde er optjent på grundlag af uafhængige bidrag, under hensynstagen til konsfordelingen i den spanske sygesikrings forskellige ordninger, i strid med de EU-retlige regler, der er indeholdt i artikel 4 i Rådets direktiv 79/7/EØF af 19. december 1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring, og artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning), idet den kan medføre indirekte forskelsbehandling på grund af køn?« 2. – Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: »Kan den spanske lovgivning være i strid med EU-retten, såfremt de to ydelser vedrører forskellige skader?«</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	24.02.22
C-637/20	<p>DSAB Destination Stockholm Spørgsmål: Skal momsdirektivets artikel 30a fortolkes således, at et kort af den foreliggende art, som giver indehaveren ret til i en begrænset periode og op til en vis værdi at benytte ydelser på en bestemt sted, er en voucher, og er det i så fald voucher til flere formål?</p>	Skatteministeriet	O-sag	GA	24.02.22
C-669/20	<p>Veridos Spørgsmål: 1. Skal artikel 56 i direktiv [2014/24] sammenholdt med dette direktivs artikel 69 og artikel 38 i [direktiv 2009/81] sammenholdt med dette direktivs artikel 49 fortolkes således, at den ordregivende myndighed, såfremt et kriterium for vurderingen af et unormalt lavt</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	GA	24.02.22

	<p>tilbud objektivt ikke finder anvendelse, og der ikke findes noget andet kriterium, som er valgt af den ordregivende myndighed og er bekendtgjort på forhånd, ikke er forpligtet til at gennemføre en undersøgelse af, om der foreligger et unormalt lavt tilbud?</p> <p>2. Skal artikel 56 i direktiv 2014/24 sammenholdt med dette direktivs artikel 69 og artikel 38 i direktiv 2009/81 sammenholdt med dette direktivs artikel 49 fortolkes således, at den ordregivende myndighed kun er forpligtet til at gennemføre en undersøgelse af, om der foreligger unormalt lave tilbud, såfremt der er mistanke i forbindelse med et tilbud, eller er den ordregivende myndighed derimod forpligtet til altid at sikre sig, at de afgivne tilbud er seriøse, idet den anfører en relevant begrundelse herfor?</p> <p>3. Er den ordregivende myndighed underlagt et sådant krav, når der kun er afgivet to tilbud i forbindelse med udbudsproceduren?</p> <p>4. Skal [chartrets] artikel 47 fortolkes således, at den ordregivende myndigheds vurdering af, om der ikke er nogen mistanke om, at der foreligger et unormalt lavt tilbud, eller myndighedens overbevisning om, at der foreligger et seriøst tilbud for så vidt angår den deltager i udbuddet, der er placeret som nr. et, er underlagt domstolskontrol?</p> <p>5. Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, skal [chartrets] artikel 47 da fortolkes således, at en ordregivende myndighed i en udbudsprocedure, som ikke har undersøgt, om der foreligger et unormalt lavt tilbud, er forpligtet til at begrunde, hvorfor der ikke er mistanke om, at der foreligger et unormalt lavt tilbud, dvs. med hensyn til seriositeten af det tilbud, der er placeret som nr. et?</p>				
C-673/20	<p>Préfet du Gers et Institut National de la Statistique et des Études Économiques</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal artikel 50 i traktaten om Den Europæiske Union og aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen fortolkes således, at unionsborgerskabet fratages de britiske statsborgere, som inden overgangsperiodens udløb udøvede deres ret [org. s. 6] til fri bevægelighed og til frit at etablere sig på en anden medlemsstats område, navnlig de britiske statsborgere, som har boet på en medlemsstats område i over 20 år og været undergivet den britiske såkaldte »15-årsregel«, der fratager dem deres stemmeret?</p> <p>2. Skal udtrædelsesaftalens artikel 2, 3, 10, 12 og 127, sammenholdt med punkt 6 i præambelen hertil og artikel 18, 20 og 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, i bekræftende fald anses for at have tilladt disse britiske statsborgere, uden undtagelse, at bevare den ret til unionsborgerskabet, som de nød inden deres lands udtræden af Unionen?</p> <p>3. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende, er udtrædelsesaftalen da delvist ugyldig, for så vidt som den tilsidesætter de principper, der danner grundlag for Den Europæiske Unions identitet, og især artikel 18, 20 og 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, men også artikel 39 og [40] i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og tilsidesætter den da proportionalitetsprincippet, for så vidt som den ikke indeholder bestemmelser, som kan tillade de nævnte britiske statsborgere, uden undtagelse, at bevare disse rettigheder?</p> <p>4. Er udtrædelsesaftalens artikel 127, stk. 1, litra b), under alle omstændigheder delvist ugyldig, for så vidt som den ikke alene tilsidesætter artikel 18, 20 og 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, men også artikel 39 og 40 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, idet den fratager de unionsborgere, som har udøvet deres ret til fri bevægelighed og til frit at etablere sig i Det Forenede Kongerige, deres valgret og valgbarhed ved kommunalvalgene i dette land, og såfremt Retten og Domstolen anlægger den samme fortolkning heraf som Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) i Frankrig, omfatter en sådan tilsidesættelse da også de britiske statsborgere, som har udnyttet deres bevægelses- og etableringsfrihed på en medlemsstats område i over 15 år og været undergivet den britiske såkaldte »15-årsregel«, der således fratager dem deres stemmeret?</p>	Social- og Ældreministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Justitsministeriet	O-sag	GA	24.02.22
C-36/21	<p>Sense Visuele Communicatie en Handel</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>Er EU-retten til hinder for, at det på grundlag af det nationalretlige princip om beskyttelse af den berettigede forventning afgøres, om</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	24.02.22

	et nationalt forvaltningsorgan i strid med en EU-retlig bestemmelse har skabt en forventning og således efter national ret har handlet uretmæssigt ved ikke at erstatte den skade, som den retsundergivne som følge heraf har lidt, når den retsundergivne ikke kan påberåbe sig det EU-retlige princip om beskyttelse af den berettigede forventning, fordi der er tale om en præcis EU-retlig bestemmelse?				
C-463/20	Namur-Est Environnement <u>Spørgsmål:</u> 1. Falder en afgørelse, »hvormed der gives tilladelse til forstyrrelsen af dyr og forringelsen af disse arters levesteder med henblik på drift af et stenbrud«, og den afgørelse, hvormed der gives tilladelse til eller afslag på denne drift (samlet tilladelse), ind under samme tilladelse [som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra c),] i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet for det samme projekt [som omhandlet i samme direktivs artikel 1, stk. 2, litra a)], såfremt denne drift på den ene side ikke kan foregå uden den første af disse afgørelser, og såfremt den myndighed, der har kompetence til at udstede samlede tilladelser, på den anden side bevarer muligheden for at anlægge en strengere bedømmelse af virkningerne på miljøet af denne drift i forhold til de parametre, som er fastlagt af ophavsmanden til den første afgørelse? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, ønskes det oplyst, om de krav, der stilles i dette direktiv, navnlig i dets artikel 2, 5, 6, 7 og 8, er tilstrækkeligt overholdt, når fasen med deltagelse af offentligheden ligger senere end vedtagelsen af den afgørelse, »hvormed der gives tilladelse til forstyrrelsen af dyr og forringelsen af disse arters levesteder med henblik på drift af et stenbrud«, men tidligere end vedtagelsen af den primære afgørelse, som giver bygherren ret til at drive stenbruddet?	Miljøministeriet	O-sag	Dom	24.02.22
C-532/20	Alstom Transport <u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 1, stk. 1, tredje afsnit, artikel 1, stk. 3, og artikel 2c i Rådets direktiv 92/13/EØF af 25. februar 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelse af EF-reglerne for fremgangsmåden ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation fortolkes således, at den frist, inden for hvilken den tilbudsgiver, der i henhold til udbudsproceduren, der har fået tildelt kontrakten, kan indgive klage over ordregiverens beslutning om, at budet fra en tilbudsgiver, som er placeret på en lavere plads på procedurens liste, erklæres for at være i overensstemmelse med kravene, skal regnes fra den dato, hvor valgte tilbudsgivers interesse er indtrådt som følge af, at den i tilbudsgiver, som ikke er blevet valgt, har indgivet klage over udfaldet af udbudsproceduren?	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	Dom	24.02.22
C-563/20	ORLEN KolTrans <u>Spørgsmål:</u> 1) Skal artikel 30, stk. 2, litra e), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/14/EF af 26. februar 2001 om tildeling af jernbaneinfrastrukturkapacitet og opkrævning af afgifter for brug af jernbaneinfrastruktur fortolkes således, at denne bestemmelse giver en jernbanevirksomhed, der benytter eller har til hensigt at benytte jernbaneinfrastrukturen, ret til at deltage i proceduren, der gennemføres af tilsynsorganet med henblik på jernbaneinfrastrukturforvalterens fastsættelse af niveauet for afgifter for adgang til jernbaneinfrastrukturen? 2) Hvis det første spørgsmål skal besvares benægtende, skal artikel 30, stk. 5 og 6, i direktiv 2001/14/EF, da fortolkes således, at disse bestemmelser giver en jernbanevirksomhed, der benytter eller har til hensigt at benytte jernbaneinfrastrukturen, ret til at anfægte en beslutning truffet af et tilsynsorgan om godkendelse af infrastrukturforvalterens fastsættelse af afgifter for adgangen til jernbaneinfrastruktur?	Transportministeriet	O-sag	Dom	24.02.22
T-134/20	Huhtamaki mod Kommissionen <u>Påstande:</u> — Kommissionens afgørelse af 18. december 2019 truffet i henhold til artikel 4 i gennemførelsesbestemmelserne til forordning (EF) nr. 1049/2001, hvorved der blev givet afslag på sagsøgerens genfremsatte begæring af 13. november 2019 om aktindsigt i henhold til denne forordning, annulleres.	Miljøministeriet	O-sag	Dom	02.03.22

	<p>— Kommissionen pålægges at give sagsøgeren aktindsigt i de ikke-fortrolige udgaver af det dokument med navnene på de begunstigede af skatteafgørelser, som Luxembourg fremsendte den 22. december 2014 som svar på Kommissionens skrivelse af 19. juni 2013, hvortil der henvises i punkt 4 i Kommissionens afgørelse af 7. marts 2019 om indledning af en formel undersøgelsesprocedure i statsstøttesag SA.50400 (2019/NN-2) — Luxembourg — Mulig statsstøtte, og de skatteafgørelser truffet af skatteforvaltningen i Luxembourg, som Kommissionen har henvist til i punkt 4 og 7 i ovennævnte afgørelse af 7. marts 2019.</p> <p>— Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>				
C-873/19	<p>DeutscheUmwelthilfe <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 9, stk. 3, i den i Århus den 25. juni 1998 undertegnede og ved Rådets afgørelse 2005/370/EF af 17. februar 2005 godkendte konvention, indgået på Det Europæiske Fællesskabs vegne, om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at miljøorganisationer i princippet skal have mulighed for at indbringe en afgørelse for retten, hvormed der godkendes produktion af dieselmotorer med manipulationsanordninger – muligvis i strid med artikel 5, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20. juni 2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervs-køretøjer (Euro 5 og Euro 6), om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer? 2. Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende: a) Skal artikel 5, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20. juni 2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervs-køretøjer (Euro 5 og Euro 6), om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer fortolkes således, at kriteriet for spørgsmålet om nødvendigheden af en manipulationsanordning for at beskytte motoren mod beskadigelse eller havari og for at sikre køretøjets driftssikkerhed, i princippet er det aktuelle tekniske niveau forstået som det teknisk mulige på tidspunktet for tildeling af EF-typegodkendelse? b) Skal der ud over det tekniske niveau tages hensyn til yderligere omstændigheder, der kan medføre, at en manipulationsanordning er lovlig, selv om denne, hvis den udelukkende bedømmes efter det aktuelle tekniske niveau, ikke ville være »nødvendig« som omhandlet i artikel 5, stk. 2, andet punktum, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20. juni 2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervs-køretøjer (Euro 5 og Euro 6), om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer?</p>	<p>Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri</p> <p>Miljøministeriet</p> <p>Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet</p> <p>Transportministeriet</p>	O-sag	GA	03.03.22
C-409/20	<p>Subdelegación del Gobierno en Pontevedra <u>Emne:</u> Strafferetlige sanktioner over for tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold.</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1. Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om »fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagevendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold« (artikel 4, stk. 3, artikel 6, stk. 1 og 5, og artikel 7, stk. 1) fortolkes således, at det er til hinder for en national lovgivning [artikel 53, stk. 1, litra a), artikel 55, stk. 1, litra b), artikel 57 og artikel 28, stk. 3, litra c), i Ley Orgánica 4/2000, de 11 de enero, sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social [lov nr. 4/2000 af 11.1.2000 om rettigheder og friheder for udlændinge i Spanien og om deres sociale integration]], der i første omgang straffer udlændinges ulovlige ophold uden skærpende omstændigheder med en bøde ledsaget af et påbud om frivillig tilbagevenden til oprindelseslandet og efterfølgende, i</p>	<p>Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	O-sag	Dom	03.03.22

	anden omgang, med udsendelse, hvis udlændingen hverken lovliggør sit ophold eller frivilligt vender tilbage til sit land?				
C-659/20	<p>Ministerstvo životního prostředí</p> <p>Spørgsmål:</p> <p>1. Skal »avlsvildbestand«, således som defineret i Kommissionens forordning (EF) nr. 865/2006 af 4. maj 2006 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 338/97 om beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen hermed anses for at omfatte enheder, som er forældre til enheder opdrættet af den pågældende opdrætter, selv om opdrætteren aldrig har været disses ejer eller opdrætter?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares således, at forældreenheder ikke er omfattet af avlsvildbestanden, ønskes det oplyst, hvorvidt de kompetente myndigheder som led i bedømmelse af, hvorvidt betingelsen i artikel 54, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 865/2006 om anskaffelse af avlsvildbestanden i overensstemmelse med den gældende lovgivning og på en måde, som ikke skader de pågældende arters overlevelse i naturen, er opfyldt, er befojede til at kontrollere disse forældreenheders afstamning og på dette grundlag at bedømme, hvorvidt avlsvildbestanden er anskaffet i overensstemmelse med bestemmelserne i forordningens artikel 54, stk. 2.</p> <p>3. Er det som led i bedømmelsen af, hvorvidt betingelsen i artikel 54, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 865/2006 om anskaffelsen af avlsvildbestanden er sket i overensstemmelse med gældende lovgivning og på en måde, som ikke skader de pågældende arters overlevelse i naturen, tilladt at tage sagens øvrige omstændigheder i betragtning (navnlig god tro ved overtagelse af enheder samt en berettiget forventning om, at det ville være lovligt at handle med disses eventuelle afkom, eventuelt også mindre restriktive lovbestemmelser gældende i Den Tjekkiske Republik forud for tiltrædelsen til Den Europæiske Union)?</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	03.03.22